

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Messu sunnuntai 8.7.2012
Saarna
Simo Juntunen

APOSTOLIEN PÄIVÄ 2012

Mark. 3: 13-19

Jeesus nousi vuorelle. Hän käski luokseen ne, jotka hän oli valinnut, ja he lähtivät hänen mukaansa. Nämä kaksitoista Jeesus kutsui olemaan kanssaan lähettääkseen heidät saarnaamaan ja valtuuttaakseen heidät karkottamaan saastaisia henkiä: Simon, jolle hän antoi nimen Pietari, Jaakob Sebedeuksen poika ja tämän veli Johannes, joille hän antoi nimen Boanerges - se merkitsee: ukkosenjylinän pojat - sekä Andreas, Filippus ja Bartolomeus, Matteus, Tuomas ja Jaakob Alfeuksen poika, Taddeus, Simon Kananeus ja Juudas Iskariot, sama joka kavalsi hänet.

Saarna

Apostoli kuulostaa juhlavalta titteliltä ja tehtävältä. Onhan se ulkomaan kieltä, kreikkaa, josta monet arvonimet lienevät peräisin. Kaikesta juhlavuudesta huolimatta apostoli tarkoittaa yksinkertaisesti, lähetettyä siis apostoli on se, jonka joku on lähettänyt. Tämä sunnuntai, Apostolien päivä on siis lähetettyjen päivä, jolloin voidaan kysyä kenenkä asialla lopulta ollaan, kenen lähettäminä, missä tehtävässä ja millaisilla valtuuksilla?

Ensimmäiset apostolit valittiin kerran ilmaan minkäänlaista pohjakoulutusta. Ei kysytty korkeakoulututkintoja, eikä mittavia ansioluetteloita. Ei järjestetty psykologisia testejä, eikä tehty syvää luotaavia arviointeja tai perusteellisia työpaikkahaastatteluja. Ei kysely vuorovaikutustaitojen perään, eikä mitattu sosiaalisia kykyjä.

Apostoleiksi Jeesus kutsui nuorukaisia, joista monet olivat kalastajia. He olivat oppineet heittämään verkkoja, käsittelemään saalista, liikkumaan veneillään väliin hyvinkin tuulisella järvellä. Nuo nuorukaiset olivat käytännön ammatin harjoittajia, kansanmiehiä. Eivät he olleet kokeneita puhujia tai verbaalisesti mitenkään erityisen lahjakkaita. Tänäpäin paljon kysytyt mediataidotkin taisivat olla sitä sun tätä. Nykyisten työelämävaatimusten näkökulmasta tarkasteltuna Jeesus otti siis aikamoisen riskin kutsuessaan apostoleiksi nuo nuorukaiset. Myös annettu tehtävä - saarnata ja karkottaa saastaisia henkiä - vaikutti peräti mahdottomalta käytännön käsityöläisille. Riskin ottivat myös kutsuun vastanneet.

Evankeliumissa kerrottiin, kuinka kutsu apostoliksi tapahtui vuorella. Raamatun kirjoituksissa vuori on muutaman kerran se erityinen paikka, jossa Jumala puhuu ja puhuttelee valittuja merkillisesti. Jumala ilmestyi Moosekselle Siinainvuorella, puhui hänelle ja antoi käskyt. Evankeliumeista löydämme kertomuksen kirkastusvuoresta, jossa kolme opetuslasta kohtaavat Mooseksen, Eliaan ja Jeesuksen ja tulevat puhutelluiksi Jumalan kirkkaudesta.

Myös tällä kertaa vuorella tapahtui suuria ja kauaskantoisia asioita. ”Nämä kaksi toista Jeesus kutsui olemaan kanssaan lähettääkseen heidät saarnaamaan ja valtuuttaakseen heidät

karkottamaan saastaisia henkiä”. Joissakin käsikirjoituksissa Jakeen alku kuuluu: Nämä kaksitoista hän nimesi apostoleikseen.

Eikö ole jotenkin silmiinpistävää ja hieman yllättävää, että vuorella tapahtuvaan kutsuun ja lähettämiseen sisältyy vahvasti ajatus olemisesta ja oleilusta. ”Jeesus kutsui olemaan kanssaan lähettääkseen”. Kristuksen seuraaminen ei siis ole pelkkää toimintaa, tekemistä ja suorittamista. Siihen kuuluu myös sellainen olemisen taso, jossa ei tehdä, eikä touhuta vaan vain ollaan, hengitetään, kuunnellaan, puhellaan ja levätään.

Täällä Isonkyrön herättäjäjuhlilla emme ole koola vuorella vaan keskellä Pohjanmaan tasaisia lakeuksia. Silti täälläkin on erityisellä tavalla haluttu meitä kutsua olemaan ja asettumaan hetkeksi paikalle, jossa kenenkään ei tarvitse esittää tai kätkeä sisintään kulisseyhin, lukkiutua elämässään onnellisuus muurien ja muiden suojapanssareiden taakse. Meitä on kutsuttu tulemaan yhteen ja olemaan Pyhän edessä ja kaikkivaltiaan katseen alle virsirunoilijan sanoin: Silmäisi eteen Jeesus. Tällaisen kutsun äärellä saamme olla heikkoina ja osaamattomina, tyhjinä ja väsyneinä. Katsoa Kristukseen, Vapahtajaan, kutsujaamme. Voimme kyllä esittää toisillemme roolejamme ja pelata pelejä, mutta Jumalan edessä se ei onnistu. Hän tuntee sydämemme, sen polttavana hehkuvan kaipauksen, ilon ja murheen. Vapahtajamme näkee meidät kaikkien rooliemme ja naamioiden taakse. Hänen edessään saamme myös vain olla, odottaa, katsoa ja toivoa ainutlaatuisina ja mittamaattoman arvokkaina, erilaisina ihmisinä.

Erilaisuus on rikkautta, niin kirkossa kuin lopulta kaikilla elämän osa-alueilla. Erilaisuuden hyväksyminen ja toisen ainutlaatuisuuden kunnioittaminen on koko elämän kestävä vaikea läksy, jossa jääme itse kukin helposti luokalle ja joudumme toistamiseen kertauskurssille. Myös Jeesuksen oppilaspiiri ja apostoleiksi kutsut olivat kaikkea muuta kuin puhdas ja yhteen hiileen puhaltava yhteisö. Siksi ei ole lopulta kovin kummallista, että kirkon varhaisesta historiasta alkaen aina meidän päiviimme asti Jeesuksen seuraajien välillä on riitoja riittänyt ja tiet ovat usein eronneet. Pikemminkin ihme ja suuri kiitoksen aihe on se, kun voimme erilaisina istua yhdessä tai mahdumme astumaan yhdessä Herramme ruokittavaksi Pyhälle ehtoolliselle.

Jeesus näki erilaisuuden rikkauden myös niissä kahdessatoista nuorukaisessa, jotka hän kutsui kerran apostoleiksi. Hänen silmäkulmassaan taisi välkkyä myös vähän huumorinpilkettä, kun hän alkoi vuorella keksiä apostoleille uusia ja yllättäviä nimiä. Simonin, tuon mieleltään ailahtelevan, rohkean kokeilijan hän nimesi täysin hänen luonteensa vastaisesti Pietariksi, kallioksi. Pietaria ja hänen julistustaan pidetään perustana, jolle ensimmäiset seurakunnat rakentuivat. Jaakobin ja Johanneksen hän nimesi ukkosenjylinän pojiksi, joka tuskin kuvasi henkilöiden luonnetta vaan pikemminkin heidän myöhempää julistustaan, jota luonnehdittiin apokalyptisena, Jumalan vihaa kuvaavana ukkosena. Toiselle Simonille hän antoi lisänimen ”Kananeus”, joka tarkoittaa kiivailijaa ja viittaa vallankumouksellisiin, jotka halusivat vapauttaa Israelin asevoimin roomalaisten vallasta. Apostolien kirjavasta joukosta löydämme yhtä aikaa niin Roomaa vastaan taistelevan selootin kuin Rooman hallinnon kanssa liitossa olevan tullihallinnon virkamiehen.

Kalliit ystävät, vuorelta on palattava takaisin laaksoihin, näiltä Pohjanmaan lakeuksilta juhlasta arkeen, työhön ja vaivaan. Tänne meidän ei anneta jäädä. Arkeen palasivat myös apostolit vuorelta. Heidän palattuaan aikoinaan ensimmäisiltä lähetysmatkoilta oli heillä terveisinä innostavia uutisia. He kertoivat matkalla sattuneista Jumalan suurista teoista, joissa uskon ovia oli auennut monille. Nämä tiedot innostivat myös lähettäjiä. Mutta olipa heillä eräs kiperä ongelma

ratkottavaksi. Kysymys ympärileikkauksesta ja Mooseksen lain noudattamisesta perinnäissääntöineen jakoi mieliä. Uuden testamentin kuvauksen mukaan asiaa käsitellyt Jerusalemin kokous päätti, että mitään taakkoja ei pidä panna uusien Kristuksen seuraajien kannettavaksi. Suositeltiin kuitenkin, että on hyvä karttaa epäjumalille uhrattua lihaa, verta ja haureutta. (Apt 15)

Ihmisinä, ihmiskuntana tai kristittyinä emme ole ensinkään taakoista vapaita. Kannamme kuormia, joita elämän rikkinäisyys, epäonnistumiset, ympäristö ja oma toimintamme asettavat omille harteillemme ja usein toistenkin. Tähän keskeneräiseen todellisuuteen ja rikkinäiseen maailmaan Kristus tuli, kutsui seuraajansa ja lähettää meidätkin. Kirkkona meidät on kutsuttu tänäänkin jakamaan ihmiskunnan ja koko maailman ahdistusta, kärsimystä ja taakkaa. Puhumaan ja toimimaan niiden puolesta, jotka eivät saa ääntään kuuluviin ja joiden taakka on käynyt ylivoimaiseksi. Vahvistamaan toisen maailman ääntä tämän puoleisessa.

Erilaisuus on rikkautta ja tuota rikkautta Jumala käyttää monin tavoin osoittaessaan armoaan ja rakkauttaan syntistä kohtaan. Pyhässä kasteessa Hän on ottanut meidät kerran omakseen, antanut kutsun seurata ja laittaa lahjamme käyttöön. Mutta Herramme ei vain lähetä meitä asialleen. Hän antaa myös voiman ja taidon. Hän riisuu ja pukee, tekee tyhjäksi ja täyttää jokaisen ajallaan ja tavallaan, kutsuu meitä mukavuusalueemme ulkopuolelle riskejä kaihtamatta.

Siksi pyydämme, että Hän itse läsnäolollaan vahvistaisi meitä palvelemaan lahjoillamme, lähettäisi jakamaan omastamme ja opettaisi hyväksymään jokaisen erilaisina, ainutlaatuisina ja arvokkaina Luojan luomina veljinä ja sisarina.